TID ATT SÖKA GUD!

Sverige är värt en bedjande församling. Om vi förstod vår kallelse, det ansvar vi har för utvecklingen i vårt land och våra medmänniskors eviga väl, skulle kanske bönegudstjänsterna vara de numerärt största i varje kyrka. Och vi borde utforma öppna förbönsgudstjänster dit sökande människor kan komma för att få sin andliga längtan stillad. Samlingar som vibrerar av helighet och gudsnärvaro. Präglade av frid och stillhet där stress och oro rinner av. Enkelhet och frihet är andra nyckelord till levande bönegemenskap. Lyhördhet och generositet likaså, så att vi kan förenas även om vi kommer från lite olika kristna traditioner.

Hur fungerar det gemensamma bönelivet i er kyrka? Det är med smärta vi konstaterar att detta är något som inte verkar prioriteras överallt. *"Jag förutsätter att var och en beder i sin ensamhet",* sa en pastor, och fortsatte: *"Det är inte många som efterfrågar sådana samlingar och därför är det inget vi lägger kraft på".* Varför har det blivit så här? Varför präglas inte svensk kristenhet av brinnande böneiver? Vi tror att den gemensamma bönen är betydelsefull. Och ser man sig om i världen blir det övertydligt att församlingar som växer lever i bön. Där är det olika typer av bönesamlingar dygnet runt och ledarna är föredömen genom att själva vara överlåtna till bön.

Den helige Ande är nyckeln till bönens värld. Många kristna kan vittna om hur denna värld öppnats då de blivit uppfyllda av den helige Ande. Då den karismatiska väckelsen berörde Norden för några årtionden sedan startades nya bönegrupper överallt. Det var jublande glädje, frihet och kärlek som sammanknippades med gemensam bön. I tillbedjan och lovsång öppnade man sina hjärtan mot Gud och bönens låga brann ren och klar. Och man möttes över alla samfundsgränser. I andliga förnyelsetider upprättas bönelivet, kyrkan hittar tillbaka till det som är själva hjärtenerven och livspulsen i gemenskapen. Detta säger oss att det stora behovet nu i svensk kristenhet är en andeutgjutelse.

Det finns en fara i att vi predikar om bön så att det skapar olust istället för längtan. Det blir tyngande bördor, pliktuppfyllelse och krav. Skuldkänslor istället för glädje och frihet. Då har vi kommit fel. Om de gemensamma bönegudstjänsterna ska växa, bli stora festtillfällen som fyller kyrkan, behöver de ledas på rätt sätt. Om vi fastnar i slentrian och tröttande vanemönster känns det inte meningsfullt och tilldragande. Därför behöver bönemötet förberedas väl. Och de rätta böneämnena behöver bedjas fram, så att alla känner att det vi är involverade i är något dynamiskt och levande, något som berör och sätter Guds händer i rörelse.

Är inte präster och pastorer överlåtna till bön kommer aldrig kyrkan att bli det! Därför är det angeläget, i en tid som denna, att andliga ledare "*ställer sig i gapet",* och på det sättet drar församlingen med ut i ett levande böneskeende. Vårt land behöver ödmjuka, förkrossade ledare som inser sitt totala beroende av Gud och är beredda att satsa sig helhjärtat för att få se ett genombrott för Guds rike. Sann ödmjukhet kommer till uttryck i att vi vänder oss till Gud! Då stolthet, självhävdelse och tro på egen kraft regerar våra hjärtan finns inte den djupa längtan efter att söka Gud. Porten förblir stängd till helig mark. Att vända sig till Gud är att *"ödmjuka sig under hans mäktiga hand".* Att erkänna sin hjälplöshet och svaghet. Att vända blicken från sig själv till honom som är underbar i råd, väldig Gud… Då Abraham hade fått information om

läget i Sodom och Gomorra fördes han in i en oerhörd bönekamp. Det var nöden och smärtan, kärleken till människorna, som drev honom att be. Och bibeln beskriver bönemötet med följande ord: *"...och Abraham trädde närmare Herren".* Att bedja är att ta steg in i Guds närhet.

Vi har fått uppmuntrande rapporter i vinter om att ledare i ganska många kyrkor tagit initiativ till längre böneperioder. Trettio eller fyrtio dagar då hela församlingslivet liksom blir indränkt i bönens atmosfär. Ofta ordnar man en bönestafett timma för timma samtidigt som kyrkan är öppen varje dag för stillhet, andakt och bön. På flera platser är det unga människor som är pådrivande. De brinner av längtan att få se något nytt ske och vi tror att det är Guds Ande som väckt denna hunger och längtan till liv! Då Gud vill göra något nytt *"uppväcker han folkets ande att gå till verket..."* Vi anar en andlig vårtid, och därför vill vi ropa ut: Det är tid att söka Gud!

På vår nationaldag den 6 juni är det allkristna bönemanifestationer på många platser. I kommun efter kommun, från norr till söder, samlas allt Guds folk till förbön för landet. Om det fortfarande finns kommuner som saknar detta initiativ vill vi uppmuntra er att komma med. Det är starkt att få bilda en bönekedja som sträcker sig genom hela landet. Och drivkraften är att välsigna vårt land. Planera ett värdigt storbönemöte och informera gärna kommunledningen, skolorna osv. om detta. Fråga om de har något de önskar att kyrkan beder för!

Sverigebönen vill ge er uppbackning och inspiration. Gå gärna in på vår hemsida sverigebönen.se och ta fram de böneområden vi särskilt upplevt att vi vill sätta fokus på. Känn att ni finns med i ett större sammanhang, står tillsammans med tusentals bedjare från alla olika kyrkor och samfund. Vi tror att nationaldagsbönen kan bli startskottet för en förnyad bönetjänst. Och bönelivet kan få en ny dimension då vi tillsammans vänder oss utåt mot samhället i en gemensam välsignelsehandling!

Det är tid att söka Gud!

INGEMAR HELMNER
HANS LUNDAAHL
CLAES-GÖRAN BERGSTRAND
Ambassadörer för Sverigebönen